

lijkheid zal betoonen. Trouwens, de advertentie is slechts een voortzetting van het eerste, door ons reeds veroordeelde optreden, en in aard daarvan niet verschillend. Wie niet blind was, zag toen reeds in, dat de „wetenschappelijke” mededeeling in het *Medisch Weekblad* in de eerste plaats voor het publiek was bestemd. Het voorbeeld der kwakzalvers op dit gebied is verder tot in bijzonderheden gevolgd. Troostrijk is hierbij de ondervinding, dat „bevoegden” bij het volgen van zulke voorbeelden veelal niet zoo goed slagen als hun onbevoegde leidlieden.

MEDEWERKING DER APOTHEKERS BIJ DE VOORLICHTING VAN HET PUBLIEK. — Het bestuur der Pruische „Apothekerkammer” heeft den minister van Binnenlandsche Zaken verzocht, zich te vergewissen of de lichamen, die vlugblaadjes doen verschijnen tot verspreiding van kennis op het gebied van voorkoming of verzorging der gezondheid van menschen, dieren en planten, het op prijs zouden stellen, dat de apothekers zouden medewerken tot de verspreiding dier blaadjes. De minister heeft geantwoord, dat hij dit zeer nuttig zou achten (*Berl. klin. Wochenschr.*).

HET DIPLOMA VAN OPERATEUR. — Als bijdrage tot het vraag der specialistische diploma's kan dienen, dat men het diploma van operateur, dat reeds in 1898 in Oostenrijk is afgeschaft, nu ook in Hongarije, waar het nog bestaat, begint te bestrijden. Het wordt uitgereikt aan hen, die twee jaren als assistent in een universiteitskliniek zijn werkzaam geweest, terwijl mannen met veeljarige zelfstandige ondervinding op de chirurgische afdelingen van gewoone ziekenhuizen het niet kunnen verkrijgen. En wat erger is, de bezitters van het diploma genieten de voorkeur bij benoemingen, zoodat een chirurg, die meer dan 3000 operaties had verricht gedurende zes jaren ziekenhuisarbeid het heeft moeten afleggen tegen een zeven- en twintig jarig assistent. De geneeskundige faculteit te Budapest zal zich met het vraagstuk bezig houden (*Brit. med. Journ.*). PINKHOF.

BRIEFWISSELING.

REGISTER.

Tot onzen grooten spijt zijn wij niet in staat het Register over 50 jaren aan *alle* intekenaren toe te zenden. Toen vóór vier jaar het eerste gedeelte (personenregister) gereed was, is, met den druk, op de geregelde toeneming van ons intekenarengetal gerekend. Evenwel wij hebben niet voorzien dat het tweede gedeelte (zakelijk register) vier jaar zou vorderen. Daar in dit tijdsverloop het getal onzer intekenaren met ongeveer vierhonderd is toegenomen, is thans de oplage te klein en kunnen wij aan degenen, *die met 1 Januari voor het eerst hebben ingeteekend*, het register niet zenden.

Het *zakelijk* register, waarvan de oplaag grooter geworden is, wordt aan hen, die het geheele register niet ontvingen, op aanvraag bij de firma F. VAN ROSSEN, Heerengracht 281, Amsterdam, kosteloos toegezonden.

Mochten er onder onze inteekenaren zijn, die op bezit van het Register geen prijs stellen, dan zullen zij ons met terugzending zeer verplichten.

Redactie.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Regeling van het armbestuur.

In 1910 is door de regeering bij de Tweede Kamer ingediend een wetsontwerp tot regeling van het armbestuur („Armenwet”), ter vervanging van de wet van 28 Juni 1854 (*Stsbl.* n°. 100). Van dit wetsontwerp werd in dit *Tijdschrift* melding gemaakt in den jaargang 1910, eerste helft bldz. 1176, hoofdzakelijk omdat in deze nieuwe regeling een afdeeling voorkomt, waarin de geneeskundige armenzorg geregeld wordt, wat in de op het oogenblik van kracht zijnde Armenwet ontbreekt. Dit wetsontwerp is in Juni 1910 in de afdeelingen der Tweede Kamer onderzocht en daarna gezonden aan een commissie van voorbereiding (zie dit *Tijdschrift* 1910, I, bldz. 1731), die doortrent met den minister van binnenlandsche zaken overleg pleegde, welk overleg leidde tot het indienen van een gewijzigd wetsontwerp. Het verslag dier commissie en het gewijzigd ontwerp zijn nu in druk verschenen.

Omtrent de tweede afdeeling van het wetsontwerp getiteld: „*Van de geneeskundige armenverzorging*” zegt het verslag het volgende:

„Door eenige leden werden de dwingende voorschriften in dit artikel een bedenkelijke aanslag genoemd op de gemeentelijke autonomie. De minister kon met dit gevoelen niet instemmen, maar was, met de meerderheid der commissie, van oordeel dat deze voorschriften noodzakelijk zijn. Gemeenten, die haar autonomie goed benutten, zullen van deze bepalingen niets bemerken. De autonomie mag evenwel geen vrijbrief zijn voor gemeenten om het groote belang van de volksgezondheid, dat bij dezen tak van armenzorg betrokken is, te verwaarloozen.

De minister kon evenmin medegaan met het verlangen van enkele leden, dat volgens de wet voor iedere gemeente ten minste één geneeskundige en één verloskundige voor de armenpraktijk zou worden aangewezen. De in het eerste lid van art. 33 (nieuw) voorgestelde regeling waarborgt, dat er voor iedere gemeente voldoende gelegenheid voor de armen zal zijn om genees-, heel- en verloskundige hulp te verkrijgen. Opdat duidelijk zij, dat niet in elke gemeente, hoe klein ook, deze gelegenheid moet zijn, werd in den aanhef van het artikel het woord „in” vervangen door „voor”. Er zijn kleine gemeenten, van welke het onmogelijke gevorderd zou worden, indien de eisch gesteld werd, dat in de gemeente voorzien zij in de gelegenheid tot hulp.

De meerderheid der commissie achtte het gewenscht, aan het slot van den derden regel van art. 32 (oud), na het woord „armen”, in te voegen: „of in de verpleging van lijdens aan besmettelijke ziekten en andere kwalen, die in verband met den aard der ziekte of met den toestand hunner woning niet in die woning kunnen worden verpleegd”. De minister verklaarde aan dit